

NON – MAJOR ELECTIVE COURSE (NMEC-1)

Introduction to Indian Constitution

Unit – III

III.1. Union Government:

இந்தியக் கூட்டாட்சி:

இந்தியா ஒரு பெரிய கூட்டாட்சி நாடாகும். இந்தக் கூட்டாட்சியில் 28 மாநிலங்கள் உறுப்பினர்களாக இடம் பெற்றுள்ளன. மத்திய ஆட்சிக்கு உட்பட்ட ஆறு சிறிய பகுதிகளும். ஒரு தேசிய தலைநகர் ஆட்சிப் பகுதியாக டில்லியும் உள்ளன. அமெரிக்கா, சுவீட்சர்லாந்து போன்ற நாடுகளில் பல மாநிலங்கள் ஒன்று சேர்ந்து கூட்டாட்சியை ஏற்படுத்திக் கொண்டன. ஆனால் இங்கே சுதந்திரத்திற்குப் பறகு இந்திய மாநிலங்கள் மீது கூட்டாட்சி முறை புகுத்தப்பட்டது. மாநிலங்களுக்கு இடையே ஏற்படும் உடன்படிக்கை காரணமாக கூட்டாட்சி ஏற்படவில்லை. இந்தியக் கூட்டாட்சி அது தோன்றிய விதத்திலும், இயங்குகிற விதத்திலும் கனடாவின் கூட்டாட்சிப் பண்புகளே அதிகமாகத் தென்படுகிறது. அரசியலமைப்புப்படி இந்தியாவில் ஒரு கூட்டாட்சிக்கு இருக்க வேண்டிய எல்லாத் தன்மைகளும் உள்ளன.

இந்தியக் கூட்டாட்சியின் பண்புகள்:

1. இரண்டு விதமான அரசாங்கங்கள் (Duel Polity):

ஒரு கூட்டாட்சி அமைப்பில் இரண்டு விதமான அரசாங்கங்கள் இருக்கவேண்டும். ஒன்று மத்திய அரசாங்கம், மற்றது மாநில அரசாங்கங்கள். இந்தியாவில் இந்த கூட்டாட்சி பண்பு நேர்த்தியாக உள்ளது. மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள், மாநில அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் ஆகியவை தெளிவான முறையில் அரசியலமைப்பில் பாகுபாடு செய்யப்பட்டுள்ளன. ஒன்றின் அதிகாரத்தில் மற்றது தலையிட முடியாது.

2. அதிகாரப் பங்கீடு (Division of Powers):

கூட்டாட்சி முறையின் அடுத்த முக்கிய பண்பு, மத்திய, மாநில அரசுகளுக்கிடையே அதிகாரங்கள் தெளிவாகப் பங்கிடப்பட்டிருப்பது ஆகும். இந்தியாவில் மூன்று வகையான அதிகாரப் பட்டியல்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. மத்திய அதிகாரப் பட்டியலில் 97 இனங்களும், மாநில அதிகாரப் பட்டியலில் 66 இனங்களும், இரு அரசுகளுக்கும் பொதுவான 47 இனங்களும் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

மத்திய அதிகாரப் பட்டியலிலுள்ள இனங்கள் பற்றி பாராளுமன்றம் சட்டம் இயற்றலாம். மாநில அதிகாரப் பட்டியலிலுள்ள பொருள்கள் பற்றி மாநில சட்டமன்றங்கள் சட்டம் இயற்றலாம். பொது அதிகாரப் பட்டியலிலுள்ள பொருள்கள் பற்றி பாராளுமன்றமும், மாநில சட்ட மன்றங்களும் சட்டங்கள் இயற்றலாம். ஆனால் இரண்டுக்குமிடையே சச்சரவு ஏற்பட்டால் பாராளுமன்றம் இயற்றிய சட்டமே அமுலுக்கு வரும்.

3. அரசியலமைப்பின் மேன்மை (Supremacy of the Constitution):

அரசியல் அமைப்பு எழுதப்பட்டதாகவும் எளிதில் மாற்ற முடியாததாகவும் இருப்பது கூட்டாட்சி முறையில் காணப்படும் அடுத்த முக்கிய பண்பாகும். இந்தியவில் அரசியல் அமைப்பே உயர்வானது. எல்லா அரசியல் நிறுவனங்களும் அரசியலமைப்பிலிருந்தே தங்கள் அதிகாரத்தைப் பெறுகின்றன. எல்லா நிறுவனங்களும் அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்டே செயலாற்ற வேண்டும். பாராளுமன்றமும் மாநில சட்ட மன்றங்களும் அரசியலமைப்புக்கு விரோதமாகச் சட்டங்களை இயற்ற முடியாது.

4. சுதந்திரமாக இயங்கும் நீதித்துறை (Independent Judiciary):

சுதந்திரமாகவும் வலிமையாகவும் விளங்கும் நீதித்துறை கூட்டாட்சியின் அடுத்த முக்கிய பண்பாகும். இந்திய தலைமை நீதிமன்றம் அரசியலமைப்பின் பாதுகாவலனாக விளங்குகிறது. அரசியலமைப்புக்கு விளக்கம் தருவதும், அடிப்படை உரிமைகளை நிலைநாட்டுவதும் அதன் முக்கிய பணிகளாகும். மத்திய அரசுக்கும் மாநில அரசுகளுக்கிடையேயும், இரண்டு மாநில அரசுகளுக்கிடையேயும் தோன்றும் சச்சரவுகளைத் தீர்த்து வைக்கிறது. நிர்வாகத்துறை, பாராளுமன்றம் ஆகியவற்றின் தலையீடு இல்லாமல் சுதந்திரமாக இயங்குகிறது நமது நீதித்துறை.

இந்தியக் கூட்டாட்சி – ஒரு ஆய்வு:

மேற்கண்ட கூட்டாட்சி முறையின் நல்ல பண்புகள் இந்திய அரசியலமைப்பில் காணப்படுகிறது. ஆனால் இந்தியா ஒரு முழுமையான கூட்டாட்சியாக விளங்குகிறதா என்றால் இலலையென்றே சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. பேராசியரியர் வியர் (Prof.Wheare) அவர்களின் கருத்துப்படி இந்திய “ஒரு அரைகுறை கூட்டாட்சி” (Quasi Federal) ஆக விளங்குகிறது. கூட்டாட்சிக்குப் பதில் ஒற்றை ட்சிப் பண்புகளே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. இந்திய ஒரு குறைவுள்ள கூட்டாட்சியாகக் கருதப்படுகிறது. மத்திய அரசாங்கமே அதிக அதிகாரங்களைப் பெற்றுள்ளது. இந்தியாவில் கூட்டாட்சிக்குப் பதில் ஒற்றையாட்சியே நிலவும் என்ற கருத்தை அரசியல் நிர்ணயசபையில் டாக்டர் அம்பேத்கார் அவர்களும் ஒப்புக்கொண்டுள்ளார்கள்.

இந்தியா ஒரு அரைகுறை கூட்டாட்சி என்பதற்கான காரணங்கள்:

இந்திய அரசியலமைப்பில் காணப்படும் கீழ்க்கண்ட விதிகள் இந்தியக் கூட்டாட்சியை மிகவும் பாதிக்கின்றன. கூட்டாட்சித் தத்துவங்களுக்கு இந்தி விதிகள் முரணானவைகளாக உள்ளன. மத்திய அரசுக்கே அதிக அதிகாரம் அளிக்கும் விதிகள் அரசியலமைப்பில் அதிகம் காணப்படுகின்றன.

1. அதிகாரப் பங்கீட்டில் மத்திய அரசுக்கே அதிக அதிகாரம்:

அரசியல் அமைப்பிலுள்ள அதிகாரப் பங்கீட்டில் மத்திய அரசுக்கே அதிக அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. மத்திய அரசு அதிகாரப் பட்டியலில் 97 இனங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. மாநில அரசு அதிகாரப் பட்டியலில் 66 இனங்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. பொதுப் பட்டியலில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள 47 பொருள்கள் பற்றிய மத்திய அரசும் மாநில அரசுகளும் சட்டம் இயற்றலாம். ஆனால் அவ்வாறு இயற்றப்படும் மத்திய மாநில சட்டங்களுக்கிடையே முரண்பாடு ஏற்பட்டால் மத்திய

அரசாங்கச் சட்டமே செல்லுபடியாகும். எஞ்சிய அதிகாரங்கள் (Residuary Powers) மத்திய அரசையே சாரும். இவ்வாறு அதிகாரப் பங்கீட்டின்படி மத்திய அரசாங்கம் மத்திய அரசுப் பட்டியலில் மட்டுமல்லாது பொதுப்பட்டியலிலும், எஞ்சிய அதிகாரங்களிலும் மேம்பாடு பெற்றுள்ளது. இது கூட்டாட்சி பண்புகளுக்கு எதிரானது ஆகும்.

2. மத்திய அரசு மாநிலங்களை ஆக்கவும், அழிக்கவும் பெற்றுள்ள அதிகாரம்:

கூட்டாட்சியிலுள்ள மாநிலங்கள் நிரந்தரமானவைகளாக தங்கள் எல்லைகளோ, ஆட்சிகளோ அழிக்கப்படாமலும், பாதிக்கப்படாமலும் இயங்க வேண்டும். ஆனால் இந்திய மாநிலங்கள் நிரந்தரமானவை அல்ல. இந்திய பாராளுமன்றம் சட்டம் இயற்றி மாநிலங்களின் பரப்பளவைக் குறைக்கலாம், எல்லைகளையும் பெயர்களையும் மாற்றிவிடலாம். ஒரு மாநிலத்தைப் பிரித்து இரண்டு மாநிலங்களை உண்டுபண்ணலாம். இதனால் இந்திய மாநிலங்களை ஆக்கவும் அழிக்கவும், கூட்டவும், குறைக்கவும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது மத்திய அரசு.

3. மாநிலங்களுக்கு தனி அரசியலமைப்பு கிடையாது:

இந்தியக் கூட்டாட்சியிலுள்ள மாநிலங்கள் தங்களுக்கென்று தனி அரசியலமைப்புக்களை உருவாக்கிக் கொள்ள முடியாது. மேலும் அரசியலமைப்பின்படி இந்திய மாநிலங்களுக்கு பிரிந்து செல்லும் உரிமையும் கிடையாது.

4. அரசியலமைப்பைத் திருத்துவதில் மாநிலங்களுக்கு முக்கியத்துவம் இல்லை:

அரசியலமைப்பிலுள்ள சில முக்கியமான விதிகளைத் தவிர மற்றெல்லாப் பகுதிகளும் பாராளுமன்றத்தாலேயே திருத்தியமைக்கப்படுகின்றன. ஒரு மாநிலம் தனது மேல்சபையைக் கலைத்துவிட விரும்பினாலும், ஏற்படுத்த விரும்பினாலும் அதற்கும் மத்திய அரசின் ஒப்புதல் வேண்டும்.

5. ராஜ்ய சபையில் மாநிலங்களுக்கு சமமான பிரதிநிதித்துவம் இல்லை:

இந்திய பாராளுமன்றத்தில் மேல்சபை மாநிலங்கள் சபை என்று அழைக்கப்பட்டாலும் எல்லா மாநிலங்களும் அவற்றில் சமமான பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்படவில்லை. மக்கள் தொகையின் அடிப்படையிலேயே மேல் சபைக்கு உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவது பெரிய மாநிலங்களுக்கே அதிக செல்வாக்கை ஏற்படுத்துகிறது.

6. மாநில அரசு நிர்வாகத்தின் மீது மத்திய அரசின் கட்டுப்பாடு:

நிர்வாகத்துறையிலும் மத்திய அரசாங்கம் மாநில அரசுகளைக் கட்டுப்படுத்தி வருகிறது. அரசியலமைப்பின் 256-வது விதியின்படி மாநில நிர்வாகத்துறை மத்திய அரசு இயற்றிய சட்டங்களுக்கு கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டும். அதற்காக மத்திய அரசு மாநில அரசுகளுக்கு கட்டளையிடலாம். 257-ம் விதியின்படி மாநில நிர்வாகத்துறை மத்திய நிர்வாகத்துறையின் அதிகாரத்திற்குத் தடையாகவோ எதிராகவோ செயல்படக்கூடாது.

7.. மாநில அரசுகளைக் கலைக்கும் அதிகாரம்:

அரசியலமைப்பிலுள்ள விதிகளின்படி மாநில அரசுகளுக்கு மத்திய அரசு இடும் கட்டளைகளை நிறைவேற்றாத மாநில அரசுகள் மீது மத்திய அரசு நடவடிக்கை எடுக்கலாம். அமைச்சரவைக் குழுவையும் சபைகளையும் கலைத்துவிட்டு குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியையும் புகுத்தலாம்.

மேலும் மத்திய அரசு இயங்கமுடியவில்லை என்று மாநில ஆளுநர் அனுப்பும் அறிக்கையின்மேல் நடவடிக்கை எடுக்கலாம். அதன்படி மாநில அரசைக் கலைத்துவிட்டு குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை அமைக்கலாம். குடியரசுத் தலைவரின் பிரதிநிதியாக மாநிலத்தில் ஆளுநரின் ஆட்சி நடைபெறும். இதற்கு அரசியலமைப்பின் 356-வது பிரிவு வழி செய்துள்ளது. இதனால் மாநில அரசாங்கங்கள் நிலையாக இயங்க முடியாது. இதுவரை 105 முறை மாநில அரசுகள் மத்திய அரசால் கலைக்கப்பட்டுள்ளன.

8. மாநில ஆளுநர்களின் நியமனமும், அதிகாரமும்:

இந்தியாவில் மாநிலங்களின் நிர்வாகத் தலைவர் ஆளுநர் ஆவார். அவர் குடியரசுத் தலைவராலேயே நியமிக்கப்படுகிறார். குடியரசுத்தலைவரின் தயவு இருக்கிறவரைதான் ஆளுநர்கள் பதவியிலிருக்க முடியும் என்று அரசியலமைப்பு கூறுகிறது. இவ்வாறு மாநில ஆளுநர்களின் நியமனங்களும், நீக்கமும் மாநில அரசுகளின் அதிகார எல்லைக்கு அப்பார்ப்பட்டவையாகக் கருதப்படுகின்றன. என்வேதான் ஆளுநர்கள் மாநில மக்களின் தலைவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். ஆனால் அமெரிக்கா போன்ற கூட்டாட்சி நாடுகளில் மாநில ஆளுநர்கள் அந்த மாநில மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்.

9. மாநிலங்களின் சட்டமியற்றும் உரிமை மீது கட்டுப்பாடு:

மாநில சட்டமன்றத்தால் இயற்றப்படும் சட்டங்கள் கவர்னரின் இசைவைப்பெற அவருக்கு அனுப்பப்படும். அவர் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவும் செய்யாமல் மறுக்கவும் செய்யாமல் குடியரசுத் தலைவரின் முடிவுக்கு அனுப்பி வைக்கலாம். அவ்வாறு வரும் மசோதாவைக் குடியரசுத் தலைவர் ஏற்கவும், மறுக்கவும் உரிமை உண்டு. இவ்வாறு அரசியலமைப்பின்படி மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ள பொருள்மீது இயற்றப்படும் சட்டமொன்று குடியரசுத் தலைவரால் மறுக்கப்படுவதற்கு இடமளிப்பது மாநிலங்களின் உரிமைகளைப் பாதிக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை.

10. ஒற்றைக் குடியரிமை (Single Citizenship):

மற்ற கூட்டாட்சி நாடுகளில் இரண்டு அரசாங்கங்களுடன் (மத்திய, மாநில) இரண்டு குடியரிமைகளும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அமெரிக்காவில் ஒவ்வொருவரும் அமெரிக்க குடிமக்களாகக் கருதப்படுவதுடன் அவர் குடியிருக்கும் மாநிலத்தின் குடிமகனாகவும் கருதப்படுகிறார். இதுவே இரட்டைக் குடியரிமை (Double Citizenship) என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஆனால் இந்தியாவில் ஒவ்வொரு குடிமகனும் இந்தியாவின் குடிமகனாகக் கருதப்படுகிறானேயொழிய அவன் குடியிருக்கும் மாநிலத்தின் குடிமகனாகவும் கருதப்படவில்லை. இது கூட்டாட்சி முறையின் குறைகளில் ஒன்றாகக் கருதலாம்.

முடிவு:

இவ்வாறாக இந்திய அரசியலமைப்பில் ஒற்றையாட்சி பண்புகள் மிகுந்து காணப்படுகிறது. மாநிலங்களுக்கு சம பங்கும், சமய நிலையும் அளிக்கப்படவில்லை. அவை கீழான நிலையிலேயே வைக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் மாநிலங்களுக்கிடையேயும் சமநிலை இல்லை. பொருளாதார துறையிலும், நிதித்துறையிலும் மாநிலங்கள் மத்திய அரசையே எதிர்பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

எனவே இந்திய அரசியலமைப்பு ஒற்றையாட்சி போலவே தோன்றுகிறது. கூட்டாட்சி என்ற அமைப்பில் இந்திய மாநிலங்கள் சம கூட்டாளியாக இயங்க முடியவில்லை. எனவேதான் இந்திய அரசியலமைப்பை “அரைகுறை கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பு” என்று கூறுகின்றனர்.

“இந்தியாவைக் கூட்டாட்சி என்றோ தூய ஒற்றை ஆட்சி என்றோ கூறுவதற்கில்லை. அது இரண்டும் கலந்த புதுவகைக் கலவை” என்று இந்திய அரசியலமைப்பின் உரை ஆசிரியரான தூர்கா தாஸ் பாஸ் (Durga Dass Basu) கூறுகிறார்.

“இந்திய அரசியலமைப்பு கூட்டாட்சிப் பண்புகளைக் கொண்டிருக்கும் ஒற்றையாட்சியைத் தோற்றுவிக்கிறதே ஒழிய, ஒற்றை ஆட்சிப் பண்புகளைக் கொண்டிருக்கும் கூட்டாட்சியைத் தோற்றுவிக்கவில்லை” என்று கூட்டாட்சி அமைப்புக்களை ஆராயும் நிபுணரான K.C. வியர் கூறுகிறார்.

III.2. Union Legislature (Parliament):

III.2 ஒன்றியச் சட்டமன்றம்: நாடாளுமன்றம்.

நாடாளுமன்றம் ஒன்றியச் சட்டமன்றம் அல்லது தேசியச் சட்டமன்றம் என்று அறியப் படுகிறது. அதுவே முடிவுகளை எடுக்கக்கூடிய உச்ச அமைப்பு மற்றும் மக்களாட்சியன் அடையாளம். நாட்டினதும் அதன் மக்களின் நலன் சார்ந்த பிரச்சனைகள் மீதான விவாத்திற்கும், அரசியல் அமைப்பில் சட்டங்களை இயற்றுவதற்கும், திருத்துவதற்கும், பதலளிக்க கடமைப்பட்ட மிகவும் சக்தி வாய்ந்த தளமாக நாடாளுமன்றமே உள்ளது.

நாடாளுமன்றத்திற்கு இரு முக்கியமான அதிகாரங்கள் மற்றும் பணிகள் உள்ளன. அவை சட்ட அதிகாரம் மற்றும் நிதி அதிகாரம் ஆகியவைகளாகும். சட்டஅதிகாரங்கள், சட்டம் இயற்றுவதற்கானவை. நிதி அதிகாரங்கள் நிதிநிலை அறிக்கை என்று அறியப்படுகிற நிதி சம்பந்தப்பட்ட நிதிநிலை அறிக்கை கணக்குகளை தயார் செய்வதற்கானது.

மேலும் இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் குடியரசுத் துணைத் தலைவர், உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள் மற்றும் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகள் ஆகியோர் மீதான பதவி நீக்க தீர்மானத்தை விவாதிக்கவும், நிறைவேற்றி நீக்கம் செய்யவும் நாடாளுமன்றத்துக்கு அதிகாரம் உள்ளது. அவ்வாறு பதவி நீக்கம் செய்யப்படும் நடைமுறை "பழிசாட்டுதல்" நடைமுறை என்று அழைக்கப்படும்.

நாடாளுமன்றத்தைக் கூட்டுமாறு அழைப்பது குடியரசுத் தலைவரின் கடமை, அது வருடத்திற்கு இரண்டு கூட்டத்தொடர்களுக்குக் குறையாமல் கூடவேண்டும். ஒவ்வொரு வருடமும், நாடாளுமன்றத்தின் முதல் கூட்டத்தொடரின் தொடக்கத்தில் குடியரசுத் தலைவர் அவரது சிறப்புரையை நிகழ்த்துவார். அதில் எதிர்காலத்தில் அரசு எடுக்கப்போகிற புதிய கொள்கைகள், திட்டங்கள் மற்றும் புது முயற்சிகளுக்கான நாடாளுமன்ற நடவடிக்கைகள் ஆகியவை இருக்கும்.

இந்திய நாடாளுமன்றத்துக்கு சட்டங்கள் இயற்றுவது, அதன் நிர்வாகத்தை மேற்பார்வையிடுவது, நிதிநிலை அறிக்கைத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவது, பொதுமக்களின் மனக்குறைகளை அவர்களின் பிரதிநிதிகள் வழியே வெளிப்படுத்துவது, தேசிக் கொள்கைகள் மற்றும் நாட்டின் பிரச்சனைகள் குறித்து விவாதிப்பது போன்ற பணிகளும் உள்ளது.

அமைச்சர்கள், தனித்தனியாகவும், கூட்டாகவும் மற்றும் மக்களவையால் நீக்கக்கூடியவர்கள், பொறுப்புடையவர்கள்.

நாடாளுமன்றத்தின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்:

இந்திய நாடாளுமன்றம் சட்டமியற்றுதல், நிர்வாகத்தினை மேற்பார்வையிடுதல், வரவு-செலவு திட்டத்தினை நிறைவேற்றுதல், பொதுமக்கள் குறைகளைப் போக்குதல் மேலும் வளர்ச்சித்திட்டங்கள், சர்வதேச உறவுகள், உள்நாட்டுக் கொள்கைகள் போன்றவைகளை விவாதித்தல் என பல பணிகளைச் செய்கிறது.

நாடாளுமன்றம் குடியரசுத் தலைவர்மீதான அரசியல் குற்றச்சாட்டுகளை (Impeachment) விசாரிக்கவும், உச்சநீதிமன்ற, உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகள், தலைமைத் தேர்தல் ஆணையர், இந்தியத் தலைமைக் கணக்குத் தணிக்கையாளர் ஆகியோரை அரசியலமைப்புச் சட்ட விதிமுறைகளின்படி பதவி நீக்கம் செய்யவும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது.

நாடாளுமன்றமானது நிர்வாகத்தினை கேள்விகள், துணைக் கேள்விகள் கேட்பதன் மூலமாகவும், ஒத்திவைப்புத் தீர்மானங்கள், விவாதங்கள், தீர்மானங்கள் இயற்றுதல், கண்டனத் தீர்மானம் அல்லது நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானத்தை விவாதித்து அவையில் கொண்டுவருதல் போன்றவைகளின் மூலமாகவும் தனது கட்டுப்பாட்டினைச் செலுத்திவருகின்றது.

மாநிலங்களின் எல்லைகளை மாற்றி அமைத்திட நாடாளுமன்றத்திற்கே அதிகாரம் உண்டு.

நாடாளுமன்றக் கூட்டத்தொடர்கள்:

- பட்ஜட் கூட்டத் தொடர் பிப்ரவரி முதல் மே வரையிலும்,
- மழைக்காலக் (பருவகால) கூட்டத்தொடர் ஜூன் முதல் செப்டம்பர் வரையிலும்,
- குளிர்காலக் கூட்டத்தொடர் நவம்பர் மற்றும் டிசம்பர் மாதங்களிலும் நடத்தப்படும்.

III.3 Lok Sabha and Rajya Sabha (with Powers and Functions)

III.3.1. Lok Sabha

மக்கள் சபை (லோக்சபை):

இந்திய பாராளுமன்றத்தின் கீழ் சபையின் பெயர் லோக்சபை அல்லது மக்கள் சபையாகும். நாடாளுமன்றம் ஈரவைகளைக் கொண்டது. ஈரவைகளும் ஒரே மாதிரியான மதிப்பீடுகளையும் பொறுப்புக்களையும் தன்னகத்தே கொண்டவை. இருப்பினும் நிதிச்செலவு ஒப்புதல் பெறுவது போன்ற சில விதிவிலக்குகள் உள்ளன. இவற்றில் முதலாவது மக்களவை, தங்களை வாக்காளர்களாக பதிவு செய்துகொண்ட நாடெங்கிலுமுள்ள 18 அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட வயதினர்களால், நாட்டின் 543 நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களைக் கொண்டது மக்களவை ஆகும்.

மக்களவையில் ஆங்கிலே இந்திய சமூகத்திலிருந்து நியமிக்கப்பட்ட இரண்டு உறுப்பினர்கள் நியமன உறுப்பினர்களாக இருப்பார்கள். மக்களவை மொத்த உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 545 நாடாளுமன்றத்தில் அரசின் பெரும்பான்மை பலத்தை நிரூபிக்கும் தீர்மானத்தில் நியமன உறுப்பினர்கள் முடிவெடுக்க முடியாது. மக்களின் பொதுப் பிரச்சனைகள் தொடர்பான விவாதங்கள், மக்களின் சமூக பொருளாதார தேவைகள் மற்றும் கொள்கை முடிவுகள் பற்றி கலந்துரையாட, விவாதிக்க அமைந்த ஒரு மிக உயரிய மன்றம்தான் மக்களவை.

இரு அவைகளை சார்ந்த உறுப்பினர்களையும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் என்றே மக்கள் பொதுவாக அழைப்பர். மாநிலத்தின் ஆறு சட்டமன்ற தொகுதிகள் அடங்கிய ஒவ்வொரு நாடாளுமன்றத் தொகுதியிலிருந்தும் மக்களால் தேர்தல்கள் மூலம் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் மக்களவையில் இருப்பர். மக்களவையின் ஆயுட்காலம் ஐந்து வருடங்கள் ஆகும்.

உறுப்பினராவதற்கான தகுதிகள்:

மக்கள் சபை உறுப்பினரைத் தேர்ந்தெடுக்க ஒவ்வொரு மாநிலமும் ஒரே அளவிலான பல தேர்தல் தொகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. மேல்சபையைப் போல் கீழ்சபையிலும் மாநிலங்களுக்கு மக்கள் தொகை அடிப்படையில் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்படுவதால் மக்கள் தொகை அதிகமாக உள்ள மாநிலங்களிலிருந்து அதிகமான பிரதிநிதிகளும், குறைவாக உள்ள மாநிலங்களிலிருந்து குறைவான பிரதிநிதிகளும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர்.

மக்கள் சபை உறுப்பினராக விரும்புவவர் 25 வயத நிரம்பியவராக இருக்க வேண்டும். இந்திய குடிமகனாகவும் இருக்க வேண்டும். உறுப்பினர் ஒருவர் ஒரே சமயத்தில் இரு சபைகளிலும் உறுப்பினராக இருப்பதை அரசியலமைப்பு அனுமதிக்கவில்லை.

ஒரு உறுப்பினர் மொத்தம் அறுபது நாள் சபையின் அனுமதி பெறாமல் சபைக்கு வராமலிருந்தால் அவரது பதவி போய்விடும். மக்கள் சபை உறுப்பினராவதற்கு தகுதியில்லாதவர்கள் பின்வருமாறு:

- இந்தியக் குடிமகனாக இல்லாதவர்.
- மத்திய அரசு மற்றும் மாநில அரசுகளில் ஊதியம் பெறும் வேலை பார்ப்பவர்.
- திவாலா ஆனவரும், பித்து பிடித்தவரும்.
- தேர்தல் குற்றங்களுக்காகத் தண்டிக்கப்பட்டவர்கள்.
- நீதிமன்றத்தால் இரண்டாண்டுகளுக்குக் குறையாமல் தண்டனை பெற்றவர்.
- தேர்தல் செலவு கணக்குகளை குறித்த காலத்திலும் குறித்த வகையிலும் சமர்ப்பிக்காதவர்.
- துரோகம் மற்றும் லஞ்ச ஊழல் செய்து அரசுப் பணியிலிருந்து நீக்கப்பட்டவர்.

பதவிக்காலம்:

மக்கள் சபை உறுப்பினர்களின் பதவிக்காலம் ஐந்து ஆண்டுகள் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. ஐந்து ஆண்டுகள் முடிவடைவதற்கு முன்பாகவே குடியரசுத் தலைவர் மக்கள் சபையைக் கலைக்கலாம். நெருக்கடி நிலை இருக்கின்ற காலங்களில் பாராளுமன்றம் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலும் தன்னுடைய பதவிக்காலத்தை ஒரு தடவைக்கு ஒரு ஆண்டு வீதமாக நீடித்துக் கொள்ளலாம்.

மக்கள் சபையின் பணிகள் அதிகாரங்கள்:

1. சட்டமியற்றும் பணி:

சாதாரணச் சட்டங்களை இயற்றுவதில் மாநிலங்கள் சபையும், மக்கள் சபையும் சம அதிகாரங்கள் பெற்றுள்ளது. இருசபைகளிலுமே சாதாரண மசோதாக்களை முதலில் கொண்டுவரலாம். மக்கள் சபையில் நிறைவேறிய மசோதா மாநில சபைக்கு அனுப்பி வைக்கப்படும். மாநில சபையும் அதனை நிறைவேற்றிய பின் குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுடன் சட்டமாகும்.

அரசியலமைப்பின் 108-ம் விதிப்படி ஒரு சாதாரண மசோதா மக்கள் சபையில் நிறைவேற்றப்பட்ட பின்னர் மாநில சபை எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் ஆறு மாத்திற்கு காலம் தாழ்த்தினால், இரு சபைகளுக்குமிடையே ஏற்பட்டுள்ள முட்டுக் கட்டையைத் தீர்க்க குடியரசுத் தலைவர் இரு சபைகளின் இணைப்புக் கூட்டத்தைக் கூட்டுவார். குறிப்பிட்ட நாளில் கூட்டப்படும் இணைப்புக் கூட்டத்திற்கு மக்கள் சபையின் சபாநாயகரே தலைமை தாங்குவார். இரு சபையின் உறுப்பினர்களும் கலந்து கொண்டு பிரச்சனைக்குரிய மசோதாவை பெரும்பான்மை ஆதரவுடன் நிறைவேற்றுகிறார்கள்.

இந்த இணைப்புக் கூட்டத்தில் மக்கள் சபை உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையே அதிகம் இருப்பதால் மேல் சபையின் எதிர்ப்பு எடுபடாது. இதனால் மக்கள் சபையின் விருப்பமே நிறைவேறும் என்பது உறுதி. மேலும் மேல்சபை சாதாரண மசோதாவை ஆறுமாத காலத்திற்கு மட்டுமே நிறுத்தி வைக்க முடியும் என்பது தெளிவாகிறது.

2. பண மசோதாக்களை நிறைவேற்றுதல்:

பண மசோதாக்கள் முதலில் மக்கள் சபையில்தான் அறிமுகப்படுத்தப்பட வேண்டும். வரவு செலவு கணக்கு, ஒதுக்கீடு மசோதா ஆகியவை மக்கள் சபையில்தான் முதலில் சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும். மேலும் அரசாங்கமே பண மசோதாக்களை சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

மக்கள் சபையில் நிறைவேறிய பண மசோதாக்கள் மாநிலங்களின் சபைக்கு அனுப்பப்படும். மாநிலங்கள் சபை அந்த மசோதாவை பதினான்கு நாட்களுக்குள் தனது பரிந்துரையுடன் திருப்பி அனுப்ப வேண்டும். மக்கள் சபை அந்தப் பரிந்துரைகளை ஏற்றுக் கொண்டால் அத்திருத்தங்களுடன் அம் மசோதா நிறைவேறியதாகக் கருதப்படும். மக்கள் சபை அந்தப் பரிந்துரைகளை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்குமானால் மக்கள் சபை நிறைவேற்றிய வடிவிலேயே அந்த மசோதா இரு சபைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படும்.

மாநிலங்களின் சபை பதினான்கு நாட்களுக்குள் திரும்ப அனுப்பாவிட்டால் பதினான்கு நாட்கள் முடிந்ததும் அம் மசோதா மக்கள் சபை நிறைவேற்றிய வடிவிலேயே இரு சபைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படும். அதன்பின் குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுக்கு அனுப்பி வைக்கப்படும். இதனால் பண மசோதாவை இயற்றுவதில் மக்கள் சபை தலையாய அதிகாரம் பெற்றுள்ளது.

3. அமைச்சரவை மீது கட்டுப்பாடு:

அமைச்சரவையின் மீது கட்டுப்பாடு செலுத்துவது மக்கள் சபையின் பணிகளில் மிகவும் முக்கியமானது ஆகும். அமைச்சர்கள் கூட்டாக மக்கள் சபைக்குத்தான் பொறுப்புள்ளவர்கள். மாநிலங்கள் சபையில் நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானம் நிறைவேற்றினால் அரு அரசாங்கத்தின் நிலையைப் பாதிக்காது. பதவியிலிருந்து விலக வேண்டிய அவசியம் இல்லை. கட்டுப்பாடும் பொறுப்பும் இணைந்து செல்லவேண்டும். அமைச்சர்களின் பொறுப்பை நிலைநாட்ட வேண்டுமென்றால் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும்.

மக்கள் சபையின் நன்மதிப்பையும் பெரும்கான்மை ஆதரவையும் எவ்வளவு நாட்களுக்கு அமைச்சர்கள் பெறுகிறார்களோ அதுவரை அவர்கள் ஆட்சி செலுத்தலாம். அவர்களுடைய கொள்கைகளை மக்கள் சபை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையென்றால் பதவியிலிருந்து விலக வேண்டும். இவ்வாறு அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளையும் அன்றாட நடவடிக்கைகளையும் மக்கள் சபை தொடர்ந்து கட்டுப்படுத்துகிறது.

4. அரசாங்கத்தின் மீது கட்டுப்பாடு:

மக்கள் சபை கீழ்க்கண்ட நான்கு வழிகளில் அரசாங்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துகிறது.

அ) அன்றாடம் கேள்வி கேட்பதன் மூலம் அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகளைப் பற்றிய செய்திகளையும், புள்ளி விவரங்களையும் அமைச்சர்களிடமிருந்து வரவழைக்கிறது. மக்கள் சபையில் கேள்வி நேரம் மிகவும் முக்கியமானது. ஆட்சித் துறையைப் பற்றியே இலாக்காக்களைப் பற்றியோ

மேலும் செய்திகளையும் விபரங்களையும் பெற விரும்பினால் அதற்கென பாராளுமன்றக் குழுக்களை அமைக்கிறது.

ஆ) அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளையும் நடவடிக்கைகளையும் கண்டிப்பதன் மூலமும் கட்டுப்பாடு செலுத்துகிறது. அரசாங்கத்தைக் கண்டிப்பதற்காக மக்கள் சபையில் அநேக வாய்ப்புகள் உறுப்பினர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக பொது தேர்தலுக்குப் பிறகு ஆண்டுதோறும் கூடும் ஒவ்வொரு இணைப்புக் கூட்டத்திலும் வாசிக்கப்படும் குடியரசுத் தலைவர் உரையைப் பற்றி விவாதங்கள் நடக்கும். அப்போது உறுப்பினர்கள் அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளையும் அன்றாட நடவடிக்கைகள் பற்றியும் குற்றம் கண்டுபிடித்து கண்டித்து பேசுவதற்கு நேரம் கொடுக்கப்படுகிறது. அப்போது அரசாங்கத்தைப் பற்றி பொதுவாகவோ, தனி இலாக்காக்களைப் பற்றியோ கண்டித்து பேசலாம்.

இ) அரசாங்கத்தின் மீது நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானம் கொண்டுவருவதன் மூலம் அதன் கொள்கைகளும் நடவடிக்கைகளும் கண்டிக்கப்படுகின்றன. கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன. நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானம் அக்கள் சபையில் முக்கிய நியமச்சியாகும். அரசாங்கத்தின் வாழ்வும் அதன் எதிர்காலமும் இந்த தீர்மானத்தினால் வரும் விளைவுகளைப் பொறுத்துள்ளது எனலாம்.

ஈ) மேலும் சபாநாயகரால் அனுமதிக்கப்பட்ட ஒத்திவைப்பு பிரேரணைகளின் (Proposal) மீது நடக்கும் விவாதங்களின் போதும் அரசாங்கத்தைக் கண்டிக்க உறுப்பினர்களுக்கு வாய்ப்பு அளிக்கப்படுகிறது. இது தவிர அவசர ஒத்திவைப்பு பிரேரணைகளும் மக்கள் சபையில் கொண்டுவரப்படுகின்றன. இது கவன ஈர்ப்பு பிரேரணை என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இதற்காக சபாநாயகரால் ஒதுக்கப்படும் விவாதங்களின்போதும் உறுப்பினர்கள் அரசாங்கத்தைக் கண்டித்துப் பேச வாய்ப்பளிக்கப்படுகிறது.

5. பிற அதிகாரங்கள்:

- குடியரசுத் தலைவர், துணைத் தலைவர் ஆகியோர்களின் தேர்தல்களில் மக்கள் சபையில் உறுப்பினர்களும் பங்கெடுத்துக் கொள்கிறார்கள்.
- குடியரசுத் தலைவர், நீதிபதிகள் ஆகியோரை பதிவியிலிருந்து நீக்குவதற்காக நடத்தப்படும் குற்ற விசாரணைத் தீர்ப்பை மக்கள் சபை அங்கீகரிக்க வேண்டும்.
- குடியரசுத் தலைவரால் செய்யப்படும் நெருக்கடிப் பிரகடனங்கள் இரண்டு மாதங்களுக்கு மேல் நீடிக்க வேண்டுமானால் மக்கள் சபை ஒப்புதலும் தேவையுள்ளது.
- அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களை நிறைவேற்றுவதிலும், மக்கள் சபை பங்கெடுத்துக் கொள்கிறது. திருத்தம் பற்றி இரு சபைகளுக்கிடையே வேற்றுமை ஏற்பட்டால் இணைப்புக் கூட்டத்தை குடியரசுத் தலைவர் கூட்டுவித்து திருத்தம் பெரும்பான்மை ஆதரவுடன் நிறைவேற்றப்படுகிறது.

III.3.2. Rajya Sabha

மாநிலங்களவை (ராஜ்ய சபை):

இந்தியப் பாராளுமன்றத்தின் மேல் சபை மாநிலங்களவை அல்லது 'ராஜ்ய சபா' என்று அழைக்கப்படுகிறது. இந்திய அரசியலமைப்பின் 80-ம் விதிப்படி 'இச்சபையின் அதிகப்பட்ச உறுப்பினர்கள் 250பேர் ஆவர். இவர்களில் 238-பேர் மாநிலங்களின் பிரதிநிதிகள். மீதி 12 உறுப்பினர்கள் கல்வி, கலை, விஞ்ஞானம், சமூக சேவை ஆகிய துறைகளில் சிறந்து விளங்குபவர்களாக பார்த்து குடியரசு தலைவர் நியமனம் செய்கிறார்.

மாநிலங்கள் தங்கள் மக்கள் தொகையின் விகிதாச்சாரப்படி உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றன.

மாநிலங்களவையின் அமைப்பு:

மாநிலங்களவை பிரதிநிதிகளை கீழ் சபையான மாநில சட்டமன்றமே (legislative Assembly) தேர்ந்தெடுக்கும். இத்தேர்தலில் ஒற்றை மாற்று வாக்குப்படி விகிதாச்சார பிரதிநிதித்துவ முறைக்கேற்ப அவைகளின் மக்கள் தொகை குறைவோ, அதிகமோ எந்த விதமான வேறுபாடுகளும் இன்றி சம பிரதிநிதித்துவம் இந்தியாவில் கொடுக்கப்படவில்லை, இது கூட்டாட்சித் தத்துவத்திற்கு முரணானது ஆகும்.

உறுப்பினராவதற்கு வேண்டிய தகுதி:

மாநிலங்களவை உறுப்பினராவதற்குச் சில தகுதிகள் இருக்கவேண்டும். அவர் இந்திய குடிமகனாகவும் முப்பது வயதுள்ளவராகவும், எந்த மாநிலத்திலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட விரும்புகிறாரோ அந்த மாநிலத்தின் வாக்காளர் பட்டியலில் பெயர் சேர்க்கப்பட்டு வாக்களிக்கும் தகுதி உடையவராகவும் இருக்க வேண்டும்.

மாநிலங்களவை சபை நிலையான சபையாகும். இதன் உறுப்பினர்கள் ஆறாண்டு பதவிக் காலத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்.

மூன்றில் ஒரு பங்கு உறுப்பினர்கள் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை ஓய்வு பெறுகிறார்கள். இந்த காலியிடங்களை நிரப்ப இரண்டாண்டுகளுக்கு ஒரு முறை உறுப்பினர்களை மாநில சட்டசபைகள் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பும். பதவியிலிருந்து விலகுவர்கள் மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்படலாம்.

மாநிலங்களவைக் கூட்டம் நடத்த குறைந்த அளவு பத்தில் ஒரு பங்கு உறுப்பினராவது சபைக்கு வந்திருக்க வேண்டும்.

மாநிலங்களவையைக் கலைக்கும் அதிகாரம் குடியரசுத் தலைவருக்கு கிடையாது.

இரண்டாண்டுகளுக்கு ஒரு முறை மாநிலங்களவையில் காலியாகும் இடங்களுக்கு தேர்தல் நடைபெறும். ஒரு வேட்பாளருக்கு குறைந்தது பத்து எம்.எல்.ஏ (MLA) - க்கள் முன்மொழிய வேண்டும். வேட்பாளர்கள் தங்கள் மீது எவ்வித கிரிமினல் வழக்கும் இல்லை என்பதற்கான சான்றிதழ் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். டெபாசிட் தொகை ரூபாய் 5000 செலுத்த வேண்டும்.

தமிழக எம்.எல்.ஏக்களில் 34 -பேர் அதரவு இருந்தால் ஒரு ராஜ்ய சபா உறுப்பினர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட முடியும்.

மாநிலங்களவையின் தலைவர்:

அரசியலமைப்பின் 89-ஆம் விதியின்படி இந்தியத் துணைக் குடியரசுத் தலைவர் மாநிலங்களவையின் தலைவராகப் பணியாற்றுகிறார். இவர் சபையின் கூட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்குகிறார். இவரைத் தவிர மாநில சபையின் உறுப்பினர்களில் ஒருவர் துணைத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்.

தலைவர் இல்லதபோது இவர் சபை கூட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்குகிறார். மாநிலங்களவையின் அலுவல்கள் சரியானபடி நடைபெற உதவுவதும், சபையில் ஒழுங்கையும் அமைதியையும் ஏற்படுத்தி உறுப்பினர்கள் விவாதங்களில் பங்கெடுத்துக்கொள்ளுமாறு செய்வதும், வாக்கெடுப்பு நடத்தி முடிவை அறிவிப்பதும் சபையின் தலைவர், துணைத் தலைவர் ஆகியோரின் அதிகாரங்களாகும்.

மாநிலங்களவையின் தலைவரும், துணைத் தலைவரும் மக்கள்சபை சபாநாயகருக்கும் துணை சபாநாயகருக்கும் என்னென்ன சலுகைகளும் சிறப்புகளும் வழங்கப்படுகின்றனவோ அதே சலுகைகளையும் சிறப்புக்களையும் பெறுகின்றனர்.

உறுப்பினர்களின் சலுகைகள்:

மாநிலங்களவை உறுப்பினர்களுக்கு பரிபூரண பேச்சு சுதந்திரம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. சபையில் நிகழ்த்திய பேச்சுக்களுக்காக அவர்களைக் கைது செய்ய முடியாது. அதே போல் சபை கூட்டப்படுவதற்கு நாற்பது நாள் முன்னும் கூட்டத்தின் கடைசி நாளிலிருந்து நாற்பது நாட்கள் பின்னும் அவர்கள் கைது செய்யப்பட முடியாது.

மாநிலங்கள் சபையின் அதிகாரங்கள்:

1. சட்டமியற்றும் அதிகாரம்:

சாதாரணச் சட்டங்களை இயற்றுவதில் மாநிலங்கள் சபை மக்கள் சபையுடன் சம அதிகாரம் கொண்டுள்ளது. மக்கள் சபையில் நிறைவேறிய மசோதா மாநில சபைக்கு அனுப்பப்படும். மாநில சபை அதை நிறைவேற்றலாம். அல்லது எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் இருக்கலாம். ஆனால் அதிக பட்சம் ஆறுமாக காலத்திற்குத்தான் நடவடிக்கை எடுக்காமல் மசோதாவை நிறுத்தி வைக்கலாம்.

பிறகு இரு சபைகளின் இணைப்புக் கூட்டத்தைக் குடியரசுத் தலைவர் கூட்டுவார். இந்த இணைப்புக் கூட்டத்தில் இரு சபைகளின் உறுப்பினர்களும் பங்குகொண்டு பிரச்சனைக்குரிய மசோதாவை உறுப்பினர்களே எண்ணிக்கையில் அதிகம் இருப்பதால் மேல்சபையின் எதிர்ப்பு எடுபடாமல் போய்விடுகிறது.

2. பண மசோதாவை நிறைவேற்றுவதல்:

பண மசோதாக்களை நிறைவேற்றுவதில் மாநில சபைக்கு எந்த விதமான அதிகாரமும் கிடையாது. வரவு செலவுத் திட்டம், ஒதுக்கீடு மசோதா (Budget Appropriation Bill) போன்ற பண மசோதாக்களை மக்கள் சபையில்தான் சமர்ப்பிக்க முடியும். மக்கள் சபையில் நிறைவேற்றிய பிறகு மேல் சபைக்கு அனுப்பப்படும். மேல் சபையில் பண மசோதாக்கள் நிறைவேற வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை.

பண மசோதா வந்த இரண்டு வாரத்துக்குள் விவாதித்து அதன்மேல் பரிந்துரை மட்டும் செய்யவேண்டும். மாநில சபையின் பரிந்துரைகளை மக்கள் சபை ஏற்கவோ, மறுக்கவோ செய்யலாம். எது எவ்வாறாயினும் பண மசோதாவை இரண்டு சபைகளும் நிறைவேற்றியதாகக் கருதப்பட்டு குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுக்கு அனுப்பப்படும். மேலும் மானியங்கள் (Grants) மக்கள் சபையால் மட்டுமே அங்கீகாரம் செய்யப்படுகின்றன. இதனால் நிதிச்சட்டம் இயற்றுவதில் மாநிலங்கள் சபை சக்கதியற்றது என்றே கூறலாம்.

3. நிர்வாக துறையைக் கட்டுப்படுத்துகிறது:

அமைச்சர்கள் மக்கள் சபைக்கு மட்டும்தான் பொறுப்புள்ளவர்கள் அல்லது கட்டுப்பட்டுள்ளதால் அமைச்சர்கள் மீது மாநிலங்கள் சபைக்கு பிடிப்பு இல்லாமல் போய்விடுகிறது. இருந்தாலும் நிர்வாகத் துறையைக் கட்டுப்படுத்துவதில் மாநிலங்களவை ஓரளவு அதிகாரம் பெற்றுள்ளது.

அமைச்சர்கள் விவாதங்களில் கலந்துகொள்ளும்போது கேள்விகள் மூலமாகவும் அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளை ஓரளவு கட்டுப்படுத்துகிறது.

4. அரசியலமைப்புத் திருத்தம் செய்யும் அதிகாரம்:

அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களைச் செய்வதில் மாநில சபையின் ஒப்புதல் அவசியம் தேவை. திருத்தம் ஒன்றை மாநில சபை ஏற்கவில்லையென்றால் இரு சபைகளின் இணைப்புக் கூட்டத்தைக் குடியரசுத் தலைவர் கூட்டுவித்து பெரும்பான்மை ஆதரவுடன் திருத்தம் நிறைவேற்றப்படும்.

5. பிற அதிகாரங்கள்:

- குடியரசுத் தலைவர், துணைத் தலைவர் ஆகியோர்களின் தேர்தல்களில் மாநில சபையின் உறுப்பினர்களும் பங்கெடுத்துக் கொள்கிறார்கள்.
- குடியரசுத் தலைவர், நீதிபதிகள் ஆகியோர்களைப் பதவியிலிருந்து நீக்குவதற்காக நடத்தப்படும் குற்ற விசாரணைத் தீர்ப்பை மாநிலங்கள் சபையும் அங்கீகரிக்க வேண்டும்.

- மாநிலங்கள் சபையின் தலைவர் துணைத் தலைவர் ஆகிய இருவரையும் பதவி விலக்க மாநிலங்கள் சபைக்கு அதிகாரம் உண்டு. ஆனால் இதற்கு மக்கள் சபையும் சம்மதிக்க வேண்டும்.
- புதிய ஒரு அனைத்து இந்திய ஆட்சித் துறைப் பணியை (All India Service) ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று மாநில சபைதான் தீர்மானம் நிறைவேற்ற வேண்டும்.
- நாட்டின் நலனுக்கானது என்ற காரணத்திற்காக மாநில அதிகாரப் பட்டியலிலுள்ள (State List) ஒரு பொருளைப் பற்றி மத்திய பாராளுமன்றம் சட்டம் இயற்றலாம் என்று மாநிலங்கள் சபை தீர்மானம் செய்ய அதிகாரம் உண்டு.
- குடியரசுத் தலைவரால் செய்யப்படும் 'நெருக்கடி நிலை பிரகடனங்கள்' (Proclamation of Emergency) இரண்டு மாங்களுக்கு மேல் நீடிக்க வேண்டுமென்றால் மாநிலங்கள் சபையின் ஒப்புதலும் தேவை.

III.4. Union Executive – President of India (with Powers and Functions)

III.4.1. Union Executive – The President of India:

ஒன்றிய ஆட்சித்துறை:

இந்திய அரசமைப்பின் முன்னுரையில் இந்தியாவை ஒரு இறையாண்மை, சமதர்ம, மதச் சார்பற்ற, மக்களாட்சி மற்றும் குடியரசு பெற்ற நாடு என்று அறிவிக்கிறது. இங்கு இங்கிலாந்தைப் போல் முடியாட்சியாக அதாவது அரசரோ, அரசியோ மன்னர்களாக ஆட்சியில் இல்லாமல், மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளால்தான் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு இந்தியக் குடியரசுத்தலைவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். தேசிய அரசின் அனைத்து அரசமைப்புத் துறைகளின் தலைவராக இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் விளங்குகிறார். (எ.கா.) சட்டம், நிர்வாகம், நீதி மற்றும் ஆயுதப்படை ஆகிய துறைகளின் செயல்பாடுகளை குடியரசுத் தலைவர் மேற்பார்வையிடுகிறார். மேலும் அரசமைப்புச் சட்டங்களுக்கு உட்பட்டு இத்துறைகள் செயல்படுவதை இவர் உறுதிப்படுத்துகிறார்.

இந்திய நாட்டின் முழு அரசமைப்பு, பிரதிநிதித்துவம் மற்றும் மாநில செயல்பாடுகளை ஒவ்வொரு மண்டலத்திலும் குடியரசுத் தலைவர் நிலைநிறுத்துகிறார். ஆனால் அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவரைப் போல் உண்மையான செயல் அதிகாரம் இல்லாமல் பெயரளவில் மட்டும் அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளார். குடியரசுத் தலைவரது பெயரால் அவரது தலைமையில் அல்லது மேற்பார்வையில் நிர்வாகம் நடைபெறுகின்றதே தவிர, நேரடியான, செயலளவிலான நிர்வாகம் பிரதமர் தலைமையிலான அமைச்சர்கள் மற்றும் அமைச்சரவைக் குழுவிடம் உள்ளது. இவ்வாறு இந்தியக் குடியரசானது அமெரிக்கக் குடியரசிலிருந்து வேறுபடுகிறது.

குடியரசுத் தலைவர்:

இந்தியத் தேசத்தின் தலைவராக குடியரசுத் தலைவர் இருக்கிறார். அவர் இந்தியாவின் முதல் குடிமகன் ஆவார். மேலும் தேசிய ஒற்றுமை, ஒருமைப்பாடு மற்றும் நிலைத் தன்மை சின்னமாக அவர் திகழ்கிறார். இந்தியக் குடியரசின் முதற் குடிமகனாக விளங்கும் சிறப்பைப் பெறுகிறவர் குடியரசுத் தலைவர் ஆவார். இந்திய அரசியலமைப்பின்படி அவர் மதிப்பிற்கும் மரியாதைக்கும் உரிய தலைவராக கருதப்படுகிறார்.

குடியரசுத் தலைவர் தகுதி மற்றும் தேர்தல்:

இந்தியக் குடியரசுத் தலைவருக்கான தகுதிகள்:

- இந்தியக் குடிமகனாக இருக்க வேண்டும்.
- 35 வயதை பூர்த்தி செய்தவராக இருக்க வேண்டும்.
- ஒரு மக்களவை உறுப்பினராவதற்கான அனைத்து தகுதிகளும் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்.

- மத்திய மாநில அல்லது உள்ளாட்சி அமைப்புகளிலோ அவற்றின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள எந்த ஒரு அமைப்பிலோ ஆதாயம் தரக்கூடிய எந்த பதவியில் இருந்தாலும் அவர் குடியரசுத் தலைவர் தேர்தலில் போட்டியிட தகுதியற்றவராகிறார்.
- அரசமைப்பின் 52-வது உறுப்பு குடியரசுத் தலைவர் பதவிக்கான குறைந்தபட்சம் 50 தேர்வுக்குழு வாக்காளர்களால் முன்மொழிவு செய்யப்பட வேண்டும் என்றும் மேலும் வேட்பாளர் தேர்வுக் குழுவின் 50 உறுப்பினர்கள் மூலம் வழிமொழியப்பட வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்துகிறது.
- மேலும் ஒவ்வொரு வேட்பாளரும் ரூ.15000-ஐ இந்திய ரிசர்வ் வங்கியில் வைப்புத் தொகையாக கட்டவேண்டும். பதிவான வாக்குகளில் ஆறில் ஒரு பங்கை ஒரு வேட்பாளர் பெறவில்லையெனில் இந்த தொகை அவருக்கு திருப்பித்தரப்பட மாட்டாது.
- இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் மக்களால் நேரடியாகத் தேர்வு செய்யப்படுவதில்லை.
- மாறாக கீழ்க்கண்டவர்களை உறுப்பினர்களாகக் கொண்ட வாக்காளர் குழுவினால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்.
 - நாடாளுமன்றத்தின் ஈரவைகளிலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள்,
 - மாநிலங்களின் சட்டசபைகளின் கூட்டங்களில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள்,
 - டெல்லி, பாண்டிச்சேரி யூனியன் பிரதேசங்களின் சட்டமன்றங்களுக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள்.

குடியரசுத் தலைவர் தேர்தல் ஒற்றை மாற்றத்தக்க வாக்கெடுப்பு மற்றும் இரகசிய வாக்கெடுப்பின் மூலம் விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறையில் நடைபெறுகிறது. இந்த முறை வெற்றிகரமான வேட்பாளர் முழுமையான பெரும்பான்மை வாக்குகளால் வெற்றி பெறுகிறார் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

தேர்தல் வெற்றி = தேர்தலில் வாக்களிக்கப்பட்ட மொத்த வாக்குகளின் எண்ணிக்கை / தேர்வு செய்யப்பட வேண்டிய வேட்பாளர் எண்ணிக்கை + 1

தேர்தல்:

தேர்தலின்போது ஒவ்வொரு உறுப்பினருக்கும் ஒரு வாக்குச் சீட்டு மட்டுமே தரப்படுகிறது. வாக்காளர், வாக்களிக்கும் வேட்பாளர்களின் பெயர்களுக்கு எதிராக 1,2,3,4 போன்றவற்றைக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் தனது விருப்பங்களை சுட்டிக்காட்ட வேண்டும். வாக்காளர், வேட்பாளர்களை தமது விருப்பத்திற்கேற்ப 1,2,3,4 என வரிசைப்படி முன்னுரிமைகளை குறிக்கிறார்கள்.

முதல் கட்டத்தில், முதல் விருப்ப வாக்குகள் கணக்கிடப்படுகின்றன. ஒரு வேட்பாளர் இந்தக் கட்டத்தில் தேவையான ஒதுக்கீட்டைப் பெற்றால் அவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார். இல்லையெனில், வாக்குகளை மாற்றுவதற்கான செயல்முறைகள் மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

வாக்கெடுப்பில் முதல் விருப்ப வாக்கில் குறைந்த வாக்குகள் பெற்ற வேட்பாளரை நீக்கிவிட்டு அவர்களின் இரண்டாம் விருப்ப வாக்குகள் மற்றவர்களுக்கு மாற்றப்படுகிறது. ஒரு வேட்பாளர் தேவைப்படும் வாக்குகள் கிடைக்கும் வரை இந்தச் செயல்முறை தொடர்கிறது.

குடியரசுத் தலைவரின் பதவிப் பிரமாணம்:

குடியரசுத் தலைவர் தேர்தலில் வெற்றிபெற்ற ஒருவர் குடியரசுத் தலைவராக பதவிப்பிரமாணம் ஏற்கிறார். கீழ்க்கண்ட உறுதிமொழியைப் பதவிப் பிரமாணத்தின்போது அவர் அளிக்கிறார்.

- பதவியில் உண்மையுடன் பணியாற்றுவது.
- அரசமைப்பு சட்டத்தைப் பாதுகாப்பது.
- இந்தியாவின் மக்கள் சேவை மற்றும் நல்வாழ்விற்காக தன்னை அர்ப்பணிப்பது

ஆகியவற்றை உறுதிமொழியாக ஏற்கிறார். இந்தியாவின் தலைமை நீதிபதி குடியரசுத் தலைவர் பதவிக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவருக்கு பதவிப் பிரமாணம் செய்து வைக்கிறார். தலைமை நீதிபதி இல்லாதபோது உச்ச நீதிமன்றத்தின் மூத்த நீதிபதி அப்பதவிப் பிரமாணத்தை செய்து வைக்கிறார்.

குடியரசுத் தலைவருக்கான சலுகைகள் அல்லது வசதிகள்:

அவரது அதிகாரப் பூர்வமான இல்லத்தினை (ராஷ்டிரபதி பவன்) வாடகையின்றி பயன்படுத்த அவருக்கு உரிமை உண்டு.

நாடாளுமன்றத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட அனைத்து ஊதியம், படிகள், தனி உரிமைகளையும் அனுபவிக்க அவருக்கு உரிமையுண்டு.

குடியரசுத் தலைவர் மேலும் சில சலுகைகளும் விதிவிலக்குகளும் தரப்பட்டுள்ளன. அவர் தனது அதிகாரப்பூர்வ நடவடிக்கைகளுக்கு நீதிமன்ற நடவடிக்கைகளினின்று தனிப்பட்ட விலக்கு பெறுகிறார். அவை பதவிக் காலத்தின்போது, அவருக்கு அனைத்து குற்றவியல் நடவடிக்கைகளிலிருந்தும் விலக்கு அளிக்கப்படுகிறது.

பதவிக்காலம்:

குடியரசுத்தலைவர் தனது அலுவலகத்தில் நுழைந்த தேதி முதல் ஐந்து வருட காலத்திற்கு குடியரசுத் தலைவராக பதவி வகிப்பார் என்று இந்திய அரசமைப்பு உறுப்பு 56 கூறுகிறது. எனினும் குடியரசுத் துணைத் தலைவரிடம் பதவி விலகல் கடிதத்தைக் கொடுப்பதன்மூலம் எந்த நேரத்திலும் தனது பொறுப்பிலிருந்து விலக முடியும்.

நாடாளுமன்றத்தால் கண்டனத் தீர்மானம் நிறைவேற்றுவதன் மூலமும், இதைத்தவிர குற்றம் சாட்டப்படுவதன் மூலமும் அவரை பதவி நீக்கம் செய்ய முடியும். குடியரசுத் தலைவராக இருப்பவர் மீண்டும் அப்பதவிக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட தகுதியுடையவராவார். தமது பதவியை குடியரசுத் தலைவர்

ஐந்து வருட காலத்திற்கு அல்லது புதிதாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட குடியரசுத் தலைவர் பதவியேற்கும் வரை பொறுப்பில் தொடரலாம்.

பதவி நீக்கம்:

அரசமைப்பின் 61-வது உறுப்பு, குடியரசுத் தலைவர் மீது குற்றம் சாட்டி கண்டனத் தீர்மானம் நிறைவேற்றுவதற்கு ஒரு விரிவான நடைமுறைகளை தந்துள்ளது. குடியரசுத் தலைவர் பதவி நீக்கம் செய்யப்படவதற்கு முதலாவதாக. நாடாளுமன்றத்தின் எந்தவொரு அவையிலும், அதன் மொத்த உறுப்பினர்களில் நான்கில் ஒரு பகுதியினரால் கையொப்பமிடப்பட்ட தீர்மானத்தின் மூலம் ஒரு குற்றச்சாட்டை முன்வைக்க வேண்டும். குறைந்தபட்சம் 14 நாட்கள் முன்கூட்டியே அறிவிப்பு வழங்குவதன் மூலம், அத்தகைய தீர்மானம் ஒரு சபையால் விவாதிக்கப்படும்போது அவை உறுப்பினர்களின் மொத்த எண்ணிக்கையில் மூன்றில் இரண்டு பங்கிற்குக் குறையாத பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்படவேண்டும். அது மற்ற அவையால் பின்னர் விசாரணை செய்யப்பட வேண்டும். விசாரணையின் பின்னர், அதன் மொத்த உறுப்பினர்களில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையினரின் ஒப்புதலுடன் அத்தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டால், அந்த தீர்மானத்தை நிறைவேற்றும் நாள் முதல் அந்த குடியரசுத் தலைவர் பதவியில் இருந்து நீக்கம் செய்யப்படுவார்.

பதவியை நிரப்புவது:

- குடியரசுத் தலைவரின் பதவி கீழ்க்கண்ட வழிகளில் காலியாகலாம்.
- ஐந்து ஆண்டுகளில் பதவிக் காலம் முடிவடைந்த நிலையில்
- அவரது பதவி விலகல் மூலம்
- நாடாளுமன்றத்தால் பதவி நீக்கம் செய்யப்படுவன் மூலம்
- அவரது மரணத்தின் மூலம் தேர்தல் செல்லாது என அறிவிக்கப்பட்டால்
- நாடாளுமன்றத்தால் பதவி நீக்கம் அல்லது இறப்பு ஆகியவற்றில் குடியரசுத் தலைவர் பதவி காலியாகும்போது, ஆறு மாதங்களுக்குள் புதிய குடியரசுத் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்க தேர்தல் நடத்தப்படவேண்டும்.
- இடைப்பட்ட காலத்தில் குடியரசுத் துணைத் தலைவர் குடியரசுத் தலைவராக செயல்படுவார். மேலும் பதவியில் இருக்கக் குடியரசுத் தலைவர், நோய், இயலாமை அல்லது வேறு காரணங்களால் தமது பதவிக்குரிய செயல்களை செய்ய முடியாத நிலை ஏற்பட்டாலும் குடியரசுத் தலைவர் திரும்பவும் தன் பொறுப்பினை செயல்படுத்த முன்வரும்வரை குடியரசுத் துணைத்தலைவர் அவரது பணிகளை மேற்கொள்வார்.

குடியரசுத் தலைவரின் பணிகளும் அதிகாரங்களும்:

குடியரசுத் தலைவரின் பணிகளும் அதிகாரங்களும் பரந்துபட்டவை. நாடாளுமன்றத்தைக் கூட்டுவதும். உரையாற்றுவதும், ஒத்திவைப்பதும் அவரே. வெவ்வேறு துறைகளில் முன்னணியிலுள்ள 12 உறுப்பினர்களை மாநிலங்களவைக்கும் இரண்டு ஆங்கிலோ-இந்திய பிரதிநிதிகளை

மக்களவைக்கும் அவரே நியமனம் செய்கிறார். நாடாளுமன்றத்திலிருந்து வரும் நிதி சாராத முன்வரைவுகளை மீண்டும் மறுபரிசீலனை செய்வதற்காக திருப்பி அனுப்பவும், மறுதலிக்கவும் அவருக்கு அதிகாரமுள்ளது.

நாடாளுமன்றத்தின் முன்வரைவுக்கு ஒப்புதல் பெறும் பொருட்டு ஈரவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்தை அழைக்கவும் அவருக்கு உரிமை உண்டு.

அவரால் ஆறு மாத காலத்திற்கு மிகாத அவசர சட்டத்தை அறிவிக்கவும் முடியும். மாநிலச் சட்டங்களை மறுதலிக்கவும் அவருக்கு அதிகாரமுள்ளது. பிரதமர் தலையிலான அமைச்சரவையை அமைக்க அவர் உந்துதலாகவும், அவர்களை நியமிப்பவராகவும் உள்ளார். அத்துடன் அத்தகைய அமைச்சரவை நாடாளுமன்றத்தின் ஆதரவைப் பெற்றதாக இருப்பதை உறுதி செய்பவராகவும் குடியரசுத் தலைவர் அதிகாரம் பெற்றுள்ளார்.

குடியரசுத் தலைவர் மட்டுமே அமைச்சர்களுக்கு பதவிப் பிரமாணம் செய்துவைக்கிறார். மக்களவையின் ஆதரவை இழந்துவிடுகின்றபோது அந்த அமைச்சரவையைக் கலைத்துவிட முடியும். அரசமைப்பின்படியான பல்வேறு உறுப்புகளுக்கு, குறிப்பான நீதித்துறை, ஆயுதப்படைகள், தூதரகக் குழுக்களுக்கு உறுப்பினர்களை நியமிக்கவும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளார்.

நெருக்கடி (அவசரநிலை) நிலைக் காலத்தில் குடியரசுத் தலைவரின் எல்லையற்ற அதிகாரம் பெற்றுள்ளார். எந்தச் சட்டத்தையும் தற்காலிகமாக முடக்கிவிட முடியும்.

குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு அமைச்சரவைகளையும், சட்டமன்றங்களையும் கலைத்துவிட முடியும். இவருக்கு மரண தண்டனையை ஆயுள் தண்டனையாகக் குறைத்திடவும் அதிகாரமுள்ளது.

III.5. Prime Minister of India (with Powers and Functions):

இந்தியப் பிரதமர்:

பிரதமர் என்பவர் சமமான (அமைச்சர்களில்) முதன்மையானவர். அத்துடன் காபினட் (அமைச்சர்கள் குழு) அமைப்பின் அடிப்படைத் தூணாகவும் உள்ளார். அப்பதவியும் பொறுப்பும், அப்பதவி இருக்கும் வரையிலும் ஒப்பிடமுடியாத ஒன்றாகவும், தனிச்சிறப்பு மிக்க அதிகார மையமாகவும் விளங்குகிறது – மார்லே பிரபு.

அரசமைப்பு ஒரு குழுவிடம் நிர்வாகப் பொறுப்பைத் தந்துள்ளது. அதாவது பிரதமரின் தலைமையிலான அமைச்சரவைக் குழுவிடம் நிர்வாகப் பொறுப்பு தரப்பட்டுள்ளது.

நாட்டில் கொள்கைகளை உருவாக்கவும், முக்கிய முடிவுகளை எடுக்கவும், அவற்றை அமல்படுத்தவும் அரசமைப்பு மற்றும் சட்டங்களின் மூலம் ஒரு குழுவிற்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒன்றிய மத்திய அரசில் இரு முக்கியமான உறுப்புகள் உள்ளன.

ஒன்றிய சட்டமன்றம் அல்லது ஒன்றிய நாடாளுமன்றம். இந்திய அரசமைப்பின் IV பகுதியிலுள்ள 52 மதல் 78 வரையிலான உறுப்புகள் ஒன்றிய ஆட்சித்துறையைப் பற்றி கூறுகின்றன.

பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்ற ஆட்சி முறையை அதாவது பிரதமரை அரசின் தலைவராகக் கொண்டுள்ள முறையை இந்திய அரசமைப்பு ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது. பிரதமர் மிக முக்கியமான அரசியல் நிறுவனமாய் இருக்கிறார். ஆனாலும் அமைச்சரவையில் சமமானவர்களில் முதன்மையானவராக அவர் திகழ்கிறார்.

பிரதமரின் தேர்வு மற்றும் நியமனம் பற்றிய குறிப்புகள் எதுவும் அரசமைப்பில் இல்லை. பிரதமர் பதவிக்கு நேரடித் தேர்தல் எதுவும் இல்லை. அரசமைப்பின் 75-வது உறுப்பு பிரதமரை குடியரசுத் தலைவர் நியமனம் செய்வதாக கூறுகிறது. ஆனால் பிரதமரை தன்னிச்சையாக குடியரசுத்தலைவர் தேர்வு செய்ய இயலாது. மக்களவையில் பெரும்பான்மையுள்ள கட்சி அல்லது கட்சிகளின் கூட்டணியின் தலைவரையே பிரதமராகக் குடியரசுத் தலைவர் நியமனம் செய்கிறார். எந்த ஒரு கட்சிக்கும் பெரும்பான்மை கிடைக்காத நிலையில் பெரும்பான்மை ஆதரவைத் திரட்டக் கூடியவர் எனக் குடியரசுத் தலைவரால் கருதப்படுகின்ற ஒருவரை பிரதமராக நியமனம் செய்வார். பிரதமருக்கென குறிப்பிட்ட பதவிக்காலம் எதுவும் இல்லை. பெரும்பான்மை கொண்ட கட்சி அல்லது கட்சிகளின் தலைவராக இருக்கும் வரையில் அவரே பிரதமராகத் தொடர்வார்.

பணிகள்:

பிரதமரின் முதன்மையானதும் முக்கியமானதுமான பொறுப்பு அவரது அமைச்சரவையின் உறுப்பினர்கள் பட்டியலைத் தயாரிப்பதே. அவர் அந்த பட்டியலுடன் குடியரசுத் தலைவரை சந்தித்து,

ஒப்புதல் பெற்றவுடன் அமைச்சரவை அமைக்கப்படுகிறது. மிக மக்கியமான அமைச்சர்கள் காபினட் அந்தஸ்து கொண்ட அமைச்சர்களாக அறிவிக்கப்படுகிறார்கள். மற்றவர்கள் மாநில அமைச்சர்கள் என்றும் மூன்றாம் நிலையிலுள்ளவர்கள் துணை அமைச்சரை துணைப்பிரதமர் என அறிவிக்க முடியும். பிரதமரின் ஆலோசனையின்படி குடியரசுத் தலைவர் அமைச்சர்களுக்குரிய துறைகளை ஒதுக்குவார். பிரதமர் எந்த துறை அல்லது துறைகளையும் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்துக்கொள்ள முடியும். அவ்வப்போது அமைச்சர்களின் பொறுப்புகளை மாற்றியமைக்க குடியரசுத் தலைவருக்கு பிரதமர் ஆலோசனை வழங்கலாம். அதுபோன்று ஒரு துறையை இரண்டாகவோ மூன்றாகவோ பிரிக்கலாம் அல்லது இரண்டு மூன்று துறைகளை ஒரே துறையாகவும் இணைக்கலாம்.

பிரதமரின் முதன்மை நிலை:

மக்களவையின் பெரும்பான்மை கொண்ட கட்சியின் தலைவராக அவர் உள்ளார்.

மற்ற அமைச்சர்களைத் தேர்வு செய்யக் குடியரசுத் தலைவருக்கு பரிந்துரை செய்யவும், எந்த ஒரு அமைச்சரையும் பதவி நீக்கம் செய்யப் பரிந்துரைக்கவும் எந்த ஒரு அமைச்சரையும் பதவி விலகுமாறு கட்டளை இடவும் பிரதமருக்கே அதிகாரமுள்ளது.

அமைச்சர்களுக்கு பொறுப்புகளை ஒதுக்கீடு செய்வது பிரதமரின் பொறுப்பாகும். அதுபோன்று எந்த அமைச்சரையும் ஒரு துறையிலிருந்து வேறொரு துறைக்கு மாற்றவும் அவருக்கு உரிமை உள்ளது.

அமைச்சரவையின் தலைவர் பிரதமரே. அதன் கூட்டங்களைக் கூட்டவும், தலைமையை ஏற்று நடத்துவதும், மாநிலங்களின் கூட்டுக்குழு, அணுசக்தி தலைமைக் குழு அது போன்ற இன்னும் பல குழுக்களின் தலைவரும் பிரதமரே ஆவார்.

அரசின் கொள்கை முடிவுகளை ஒருங்கிணைப்பவரும் அதனடிப்படையில் அனைத்து துறைகளின் நடவடிக்கைகளை மேற்பார்வையிடும் பொறுப்பும் பிரதமருக்கு உள்ளது.

ஓர் அமைச்சர் தாமாகவே பதவி விலகிவிட்டால், ஓர் அமைச்சர் பதவி காலியிடமாகிறது. ஆனால் ஒரு பிரதமர் பதவி விலகினாலோ, அல்லது இறந்து விட்டாலோ அவரது அமைச்சரவையே இல்லாமல் போய்விடுகிறது.

அமைச்சர்களுக்கும் குடியரசுத் தலைவருக்கும் இடையில் தொடர்புப் பாலமாக இருப்பவர் பிரதமரே. அது போன்று நாடாளுமன்றத்துக்கும் அமைச்சர்களுக்கும் இடையில் பாலமாக இருப்பவரும் அவரே. அரசின் வெளிநாட்டு விவகாரங்களை வெளியிடும் முக்கிய நபராகவும் அவர் உள்ளார்.

பிரதமரின் அலுவலகம்:

நடைமுறையில் அரசின் தலைவராகவும், உண்மையான நிர்வாகத் தலைவராகவும் இருக்கின்ற படியால், நாட்டின் அரசியல் - நிர்வாக அரங்கில் பிரதமர் முக்கியமான பங்கு வகிக்கிறார். அவரது பொறுப்புகளை நிறைவேற்றும் பொருட்டு பிரதமருக்கு உதவியாக பிரதமர் அலுவலகம் உள்ளது

(PMO - Prime Minister Office) பிரதமர் அலுவலகம், செயலக உதவிகளையும், ஆலோசனைகளையும் பிரதமருக்கு வழங்குகிறது. இந்திய அரசின் உச்சகட்ட முடிவுகளை வடிவமைக்கும் நிலையிலுள்ள பிரதமர் அலுவலகம் அரசமைப்பால் குறிப்பிடப்படாத ஓர் அதிகார மையமாகத் திகழ்கிறது.

பிரதமர் அலுவலகத்திற்கு இந்திய அரசின் துறைகளில் ஒன்று என்ற தகுதி உள்ளது. இந்த அலுவலகம் 1947 -இல் உருவாக்கப்பட்டது. 1997-வரை இது பிரதமரின் செயலகம் (PMS- Prime Minister's Secretariat) என்றே அழைக்கப்பட்டு வந்தது. அரசியல் ரீதியாக பிரதமரும், நிர்வாக ரீதியாக முதன்மைச் செயலரும் இதன் தலைமையாகச் செயல்படுவர்.

அரசாங்கத்தின் தலைவர் என்ற நிலையில் உள்ள பிரதமருக்குத் தேவையான உதவிகளைச் செய்வது, மத்திய அமைச்சகங்களுடன் / துறைகளுடன் மற்றும் மாநில அரசுகளுடன் தொடர்புகளைப் பராமரிப்பது.

நிதி ஆயோகம் மற்றும் தேசிய வளர்ச்சி குழு போன்றவற்றிற்கு தேவையான உதவிகளைச் செய்வது.

ஊடகங்களுடனும், பொதுமக்களுடனுமான பிரதமரின் தொடர்புகளை பராமரிப்பது.

பிரதமரின் அலுவல்களுக்கு விதிகளின்படியான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வது.

குறிப்பிட்ட விதிகளின்படி பிரதமருக்கு அனுப்பப்படும் விவகாரங்களைப் பற்றி ஆராய்ந்தறிவதற்கு பிரதமருக்கு உதவுவது போன்றவை பிரதமர் அலுவலகத்தின் முக்கியப் பணிகளாகும்.

III.6. Union Judiciary (Supreme Court):

கூட்டாட்சி நீதித்துறை - உச்சநீதிமன்றம்:

கூட்டாட்சி நீதித்துறை:

நீதித்துறையானது அரசாங்கத்தின் மூன்று உறுப்புகளில் ஒன்றாகும். மற்ற இரண்டு சட்டமன்றமாகவும், ஆட்சித்துறையாகவும் இருக்கின்றன. நீதித்துறையானது சட்டங்களுக்கு விளக்கம் அளிப்பதையும், அரசமைப்பை பாதுகாப்பதையும் பணியாகக் கொண்டிருக்கிறது. அது நீதித்துறை நிர்வாகத்தை உறுதிப்படுத்துகின்றது. தனி மனித உரிமைகள், முன்னுரிமைகள் ஆகியவற்றின் மீது அரசு மற்றும் தனிமனிதர்களால் மேற்கொள்ளப்படும் மீறல்களில் இருந்து பாதுகாப்பு அளிப்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

சுதந்திரமான மற்றும் பாகுபாடற்ற நீதித்துறையை உருவாக்குவது ஒரு நாகரிக அரசு செயல்படுவதற்கு முன் நிபந்தனையாகும். இந்தியா போன்ற கூட்டாட்சி அரசுமுறை கொண்ட நாடுகளில் கூட்டாட்சியின் பாதுகாவலனாகவும், மத்திய, மாநில அரசாங்கங்களுக்கிடையே எழும் அதிகார வரம்பு கருத்து வேறுபாடுகளுக்குத் தீர்வு காண்தனாலும் நீதித்துறை மிகவும் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

இவ்வாறாகத் தொடக்க காலத்தில், கல்கத்தா, சென்னை, பம்பாய் என மூன்று உயர்நீதிமன்றங்களே அன்று இருந்தன. சுதந்திரத்திற்கு முன் இருந்த சட்டங்கள் மற்றும் ஒழுங்குமுறை விதிகளில் மட்டுமல்லாமல், உயர்நீதிமன்றங்கள் அமைப்பு மற்றும் அதிகார வரம்பிலும் பெயரளவில் மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்தன.

இதன்மூலம் அவற்றின் சுதந்திரத் தன்மை, பாகுபாடற்றத் தன்மை போன்றவை உறுதி செய்யப்பட்டன. அரசமைப்பை நடைமுறைக்கு கொண்டுவந்தபின்பே உயர்நீதிமன்றங்களின் நிலையானது வலிமையடைந்து மேலும் குடிமையியல் மற்றும் குற்றவியல் வழக்குகளின் அசல் மற்றும் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம் என்ற நிலையைக் கடந்து, அரசமைப்பின் பாதுகாவலனாகவும், அரசமைப்பு குறித்து விளக்கமளிக்கும் அதிகாரம் கொண்டதாகவும் வலுவடைந்தது.

இந்திய உச்சநீதிமன்றம்:

இந்திய உச்சநீதிமன்றத்தைப் பொறுத்தவரை, இந்திய அரசாங்கச் சட்டம் 1935-ல் ஓர் மைல்கல் சட்டமாகும். இந்திய அரசாங்கத்தின் அமைப்பை மாற்றுவதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சி இச்சட்டம், ஒற்றையாட்சி முறையில் இருந்து கூட்டாட்சி முறைக்கு மாறிக் கொண்டிருந்த அத்தருணத்தில் ஒரு கூட்டாட்சி முறைசார்ந்த நீதிமன்றம் தேவை அதிகரித்தது. எனவே, இது தொடர்பாக அச்சட்டத்தில் ஒரு விதி சேர்க்கப்பட்டது.

அதன்படி 1937-ஆம் ஆண்டு கூட்டாட்சி முறை சார்ந்த நீதிமன்றம் தொடங்கி வைக்கப்பட்டது. இந்த நீதிமன்றம் ஒரு தலைமை நீதிபதியையும் மற்றும் ஆறு நீதிபதிகளையும் கொண்டிருந்தது. 1950-

ஆம் ஆண்டு இந்நீதிமன்றம் இந்தியாவின் உச்ச நீதிமன்றமாக ஆனது. இடைப்பட்ட 12 ஆண்டுகள் எனும் குறுகிய காலத்தில் கூட்டாட்சி முறை சார்ந்த நீதிமன்றம் இந்திய சட்ட வரலாற்றில் அழியாத விளைவுகளை விட்டுச் சென்றது.

தேசிய அதிகார வரம்பு கொண்ட முதல் நீதிமன்றமும் இதுவே ஆகும். இந்த கூட்டாட்சி முறை சார்ந்தி நீதிமன்றத்தில் இருந்துதான் அதன் நீதிபதிகள் சுதந்திரம், நேர்மை, பாகுபாடற்ற விசாரணை என்ற மரபைப் பெற்றெடுத்தனர். மேலும் 1726 மற்றும் 1883-ஆம் ஆண்டுகளுக்கிடையே பிரபுக்களின் நீதிமன்ற மேலவை (Privy Council) சிறப்பான பங்காற்றியது.

இது இந்திய நீதித்துறை முறைக்கு இன்றியமையாத அளவிற்கு பங்களித்தது. இன்றளவும் நீதிமன்றங்களில் ஒளிவிளக்காக உள்ள அடிப்படையான இந்தியச் சட்டக் கோட்பாடுகளை வகுத்துக்கொடுத்தது இதுவே ஆகும். இந்திய சுதந்திரச் சட்டம் 1947-ஆம் ஆண்டு மூலம் அரசியல் அதிகாரம் மாற்றப்பட்டது. இந்தியாவில் தனித்த சுதந்திரமான நீதித்துறை அமைப்பு நிறுவுவதன் தேவையை ஏற்படுத்தியது. இந்த நல்ல நோக்கத்துடன் கூட்டாட்சி முறை சார்ந்த நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு இது விரிவாக்கப்பட்டது. இதையொட்டி, பிரபுக்கள் நீதிமன்ற மேலவை ஒழிப்பு, கூட்டாட்சி முறை சார்ந்த நீதிமன்ற அதிகார விரிவாக்கம் சட்டம் 1949 இயற்றப்பட்டது.

இதன்படி, இந்தியக் கூட்டாட்சி முறை சார்ந்த நீதிமன்றம் நாட்டின் உயர்ந்தபட்ச நீதி அதிகார வரம்பு கொண்டதாக வலுவடைந்தது. ஜனவரி 26, 1950-ஆம் ஆண்டு அரசமைப்பு அமலாக்கத்துடன், அரசமைப்பு உறுப்பு 124 இந்திய உச்ச நீதிமன்றத்தை நிறுவ வழி செய்தது. இவ்வாறு, மெதுவாகவும், சீராகவும் படிப்படியாகவும் இந்திய நீதி அமைப்பு பரிணாமம் அடைந்தது. இது காலத்தோடு பொருந்தி சிறப்பாக வளர்ந்து தன்னை நிரூபித்துக் கொண்டுள்ளது.

உச்ச நீதிமன்றமானது இந்திய அரசமைப்புப் பகுதி 5 அத்தியாயம் 4 மூலம் நிறுவப்பட்டுள்ளது. அரசமைப்பு உறுப்புகள் 124 முதல் 147 வரை இந்திய உச்சநீதிமன்றத்தின் வடிவம் மற்றும் அதிகார வரம்புகள் குறித்து கூறுகின்றன.

அரசமைப்பு ஆரம்பத்தில் ஒரு நீதிபதி, ஏழு கீழ்நிலை நீதிபதிகள் கொண்ட உச்ச நீதிமன்றத்தினை அனுமதித்தது. இந்த எண்ணிக்கையை அதிகரிக்கவும் நாடாளுமன்றத்திற்கு அரசமைப்பு அதிகாரம் கொடுத்திருந்தது. 2008-ஆம் ஆண்டில் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் எண்ணிக்கை 30 ஆக அதிகரித்தது.

உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியை நியமனம் செய்வதற்கு, தலைமை நீதிபதி, உச்ச நீதிமன்றத்தின் இதர நான்கு மூத்த நீதிபதிகள் கொண்ட குழுவுடன் (Collegium) கலந்தாலோசிக்க வேண்டும். புதிய உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள் குறித்து குழு ஒருமித்த கருத்து அடிப்படையில் பரிந்துரைக்கிறது.

உச்சநீதிமன்றத்தின் ஒவ்வொரு நீதிபதியும் அமைச்சரவை மற்றும் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளுடன் கலந்தாலோசனை செய்த பின்னர் குடியரசுத் தலைவரால் நியமனம் செய்யப்படுகிறார். அவ்வாறு நியமனம் செய்யும் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதி 65 வயது அடையும் வரையில் பதவியில்

இருக்கலாம். எந்த ஒரு நீதிபதியாவது பதவி விலக நினைத்தால் தன்னால் கைப்பட எழுதிய பதவி விலகல் கடிதத்தில் கையொப்பமிட்டு குடியரசுத் தலைவருக்கு சமர்ப்பிக்க வேண்டும். ஒரு நீதிபதியை நாடாளுமன்றத்தில் கண்டன தீர்மானம் நிறைவேற்றுவதன் மூலம் பதவி நீக்கம் செய்யமுடியும். ஒருவர் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட அவர் இந்தியக் குடியரிமை பெற்றிருத்தல், உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாக ஐந்து ஆண்டுகள், பணியாற்றிய அனுபவம் அல்லது குறைந்தது 10 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து ஒன்று அல்லது இரண்டுக்கு மேற்பட்ட உயர்நீதிமன்றங்களில் வழக்குரைஞராகப் பணியாற்றிய அனுபவம் இவற்றுடன் நாடாளுமன்றம் விதித்துள்ள தகுதிகளையும் கொண்டிருக்க வேண்டும் அல்லது அத்தகைய ஒரு நபர் கட்டாயம் குடியரசுத் தலைவரின் கருத்தில் தலைசிறந்த சட்ட நிபுணராக இருக்க வேண்டும்.

“உச்ச நீதிமன்றம் அனைத்து இந்திய நீதிமன்றமாகும், கட்சி அரசியலில் இருந்தும், அரசியல் கோட்பாடுகளில் இருந்தும், உறுதியாக தனித்து நிற்கும். அது அரசுகள் மாறுவதைக் குறித்து அக்கறை கொள்வதில்லை. நீதிமன்றமானது, அந்த நேரத்தில் நடைமுறையில் இருக்கும் சட்டத்தின்படி, நிற்கிறது. அனைவரின் மீதும் பரிவு, நன்மதிப்பு கொண்டுள்ளது. எனினும் அது யாருடனும் அணிசேர்வது இல்லை” - மாண்புமிகு திரு ஹரிலால் ஜே. கனியா, இந்திய முதல் தலைமை நீதிபதி.

III.7. Jurisdiction of the Supreme Court:

உச்சநீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்புகள்:

இந்திய அரசமைப்பு மூன்று அடுக்கு நீதித்துறை அமைப்பினை வழங்குகிறது. அவை வருமாறு:

1. இந்திய உச்சநீதிமன்றம்.
2. அரசமைப்புப்படி உறுவாக்கப்பட்ட மாநிலங்களில் உள்ள உயர்நீதிமன்றங்கள்
3. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் நீதி மாவட்டங்களில் வாரியாக மாவட்ட மற்றும் அமர்வு நீதிமன்றங்கள்

இந்திய அரசமைப்பு நீதித்துறைக்கு சுதந்திரம் வழங்கியுள்ளது. அதாவது, ஆட்சித்துறை சட்டமன்றங்களின் தலையீடுகளில் இருந்து நீதித்துறைக்கு சுதந்திரம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தியா போன்ற கூட்டாட்சி மக்களாட்சியில் உச்ச நீதிமன்றமே அரசமைப்பின் காவலன் ஆகும்.

மத்திய, மாநில அரசுகளுக்கு இடையில் எழும் சிக்கலுக்கு தீர்வு காண்பது, குற்றவியல், குடிமையியல் வழக்குகளில் உயர்நீதிமன்றம் மேல்முறையீடு நீதிமன்றம் ஆகிய மிகப் பெரிய பொறுப்புக்களை நிறைவேற்றுகிறது.

அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல் அடிப்படை உரிமைகள் அமலாக்கம் மற்றும் அனைத்து இந்திக் குடிமக்களின் சுதந்திரம் ஆகிய பெரும் பொறுப்புக்களை உச்ச நீதிமன்றம் சுமக்கிறது.

எனினும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் கூட்டாட்சி அமைப்பு போன்று (ஒன்று கூட்டாட்சிக்காக மற்றொன்று மாநிலங்களுக்காக) என இரண்டு தொகுப்பு நீதித்துறை அமைப்பினை இந்தி அரசமைப்பு வழங்கவில்லை. இந்தியா ஒரு ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறை முறையினை மட்டுமே கொண்டிருந்தது. இதன்படி, உச்ச நீதிமன்றம் தலைமை நீதிமன்றமாக (Apex) இந்தியாவில் உள்ள அனைத்து நீதிமன்றங்கள் மீதும் அதிகாரம் செலுத்துகிறது.

சட்டமூலவளங்கள்:

இந்தியாவில் சட்ட ஆட்சியின் மூல ஊற்றாக அரசமைப்பு அமைந்திருக்கிறது. அரசமைப்பின் அடிப்படைகளுக்கு ஏற்ப நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநிலங்கள், ஒன்றிய ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதிகளின் சட்டமன்றங்கள் சட்டங்கள் இயற்றிக் கொள்ள அனுமதிக்கப்படுகிறது.

தவிர, உறுப்புகள், ஒழுங்கமுறைகள், நிர்வாக அமைப்புச் சட்டங்கள் என துணைச் சட்டங்கள் இயற்றவும் அனுமதிக்கப்படுகிறது. அதே சமயம், இவை மூன்றாவது சட்ட மூலங்கள் எனக் கருதப்படும்.

உச்சநீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பும் அதிகாரங்களும்:

உச்சநீதிமன்றமே அசல் மேல்முறையீட்டு மற்றும் ஆலோசனை வழங்குதல் என மூன்று அதிகார வரம்புகளைக் கொண்டுள்ளது.

அசல் நீதி அதிகார வரம்பு என்பது உச்சநீதிமன்றங்களில் அனைத்து வழக்குகளுக்கும் மூலாதாரமாகிவிடுகிறது என்பதாகும்.

இவை மத்திய அரசாங்கங்களுக்கும் அல்லது இதர மாநில அரசுகளுக்கும் இடையே எழும் கருத்து வேறுபாடுகள் அல்லது மாநிலங்களுக்கு இடையே எழுகின்ற சிக்கல்களையும் உள்ளடக்கியது ஆகும்.

அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்புடைய வழக்குகளில் உச்சநீதிமன்றமானது அசல் நீதித்துறை, மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு என இரண்டு அதிகாரங்களையும் கொண்டிருக்கிறது.

மேலும் நீதிப்பேராணைகள் முறையே,

- ஆட்கொணர்வு,
- நெறியுறுத்தும் நீதிப்பேராணை,
- தகுதி முறை வினவுதல்,
- தடை,
- கீழமை நீதிமன்றங்களுக்கு ஆணையிடுதல்,
- விளக்கம் கோரி ஆணையிடுதல் போன்ற ஆணைகளை உச்ச நீதிமன்றம் பிறப்பிக்கிறது.

உச்சநீதிமன்றம்தான் இந்தியாவில் உள்ள உச்சபட்ச மேல் முறையீட்டு நீதிமன்றமாகும். உயர் நீதிமன்றங்களுக்கு எதிரான மேல் முறையீடுகளை இங்குதான் செய்யமுடியும் (குடிமையியல் மற்றும் குற்றவியல் வழக்குகள் இரண்டிற்கும்).

குறிப்பிட்ட விவகாரங்களில் வழிகாட்டுதல் வழங்கும் அதிகாரம் உச்ச நீதிமன்றத்துக்கு உள்ளது. குடியரசுத் தலைவர் உச்ச நீதிமன்ற திட்டம் எந்த ஒரு சட்ட விவகாரம் குறித்தும் ஆலோசனை கேட்டு அணுக முடியும். ஆனால் உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஆலோசனைகளை குடியரசுத் தலைவர் ஏற்கவேண்டிய கட்டாயம் இல்லை.

உச்ச நீதிமன்றம் இந்திய அரசமைப்பின் பாதுகாவலனாக இயங்குகிறது, அரசமைப்பிற்கு விளக்கம் அளிப்பதில் உச்சநீதிமன்றமே இறுதி அதிகாரம் கொண்டுள்ளது.

நிர்வாக நடவடிக்கையோ, கீழமை நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்புகளாலோ அரசமைப்பின் அடிப்படை நோக்கங்களுக்கு எதிராக உள்ளது என உச்ச நீதிமன்றம் கருதுமானால் அதனை ரத்து செய்யும் அதிகாரம் கொண்டுள்ளது.

“இந்தியக் கூட்டாட்சி இரட்டை ஆட்சி அமைப்பு முறை கொண்டிருந்தாலும் இரட்டை நீதித்துறை அமைப்பைக் கொண்டிருக்கவில்லை. உயர்நீதிமன்றங்களுக்கு உச்சநீதிமன்றமும், அரசமைப்பின் கீழ் ஒரு ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறையாகச் செயல்பட்டு அனைத்து குடிமையியல் அல்லது குற்றவியல் வழக்குகளுக்கு தீர்வு காண்கிறது. தீர்வு வழங்கும் முறையில் வேறுபாடுகளைக் கையாள்வதற்காக இவ்வாறு அமைக்கப்பட்டுள்ளது”. டாக்டர்.பி.ஆர்.அம்பேத்கர்.